

เทศน์อบรมพระก่อนปาฏิโมกข์ ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๒๖

ธรรมต่างหากพิเศษ

อะไรถ้าลงได้ถึงใจแล้วมันไม่ได้ปล่อยนะ เพราะไม่ได้สอนหมู่เพื่อนแบบเร็ว ๆ ร้อน ๆ สักแต่ว่าสอน ผมเอาจริงเอาจัง สอนจริง ๆ จัง ๆ สอนเจ้าของก็สอนมาอย่างนี้ มันกระเทือนใจมากจริง ๆ คราวทำสรวรครั้งนี้ไม่ใช่ธรรมดา ดูหมู่เพื่อนจนดูไม่ได้ ผมไม่คาดไม่ฝันว่าจะเป็นอย่างนี้ พูดเสมอแต่ไหนแต่ไรมาเรื่องการก่อสร้างเป็นภัยต่องานจิตตภาวนา เหล่านี้เราก็คิดไว้ ๆ จำเป็นเราก็อทำ แล้วก็เห็นชัด ๆ ยิ่งเด่นยิ่งกว่านั้นอีก ผิดคาดผิดหมาย พระเหมือนปอบทีเดียว เหมือนว่าถูกกักถูกขังไว้ในเรือนจำ พอได้ จังหวะเท่านั้นมันติดฝังฝัง ๆ เหมือนยักษ์เหมือนผีกระหายอาหาร เป็นอย่างนั้นละ

หมด...จนไม่มีครูมีอาจารย์ไม่มีผู้ใหญ่ผู้น้อยเลย เป็นไปตามนิสัยของกิเลสตัวหยาบ ๆ ออกมาแสดงต่อหน้าต่อตาให้เห็น จุ้นจ้าน ๆ ดูไม่ได้เลย เห็นความหยาบของพระที่แสดงออก พระมีขอบมีเขตมีเหตุมีผลมีหลักธรรมหลักวินัย พูดกันในเหตุในผล ในหลักธรรมหลักวินัย

อกเราจะแตกทีเดียว ปกติก็ขี้ขี้ ๆ ไม่ทราบว่าจะทางจงกรมเป็นยังไง เห็นแต่ขี้ขี้ ๆ อยู่ตามนี้(ศาลา) เวลาไหนก็ดี มันภาวนาอะไรอย่างนี้ มาหาอะไรกัน ทำไมเป็นอย่างนี้ เราเคยอยู่กับครูบาอาจารย์ อะไรก็เคยมา บวชมา ๕๐ พรรษากำลังจะเข้านี้แล้ว เรื่องจะเสียนี้เร็วมองไม่ทัน นี่สำคัญตรงนี้ จึงทำให้เกิดความอดทนระอาใจในการที่จะรับหมู่เพื่อน ตลอดถึงการสั่งสอนหมู่เพื่อน อยู่โดยลำพังมันสบายยิ่งกว่าอะไร เพราะไม่มีอะไรกวนใจ เราไม่ได้หวังอะไรกับหมู่กับเพื่อน รับหมู่เพื่อนไว้นี้ะ หวังเพื่อเป็นผลเป็นประโยชน์ แต่เวลาสั่งแสดงออกมาอย่างนี้มันเข้ากันได้ยังไงกับการอบรมสั่งสอนมาแทบล้มแทบตาย

อะไรก็ควรปรึกษาปรารภให้มีเหตุมีผล เราเอาขอบเอาเขตเอาความเป็นธรรมของหัวใจพระเท่านั้นไม่ได้เอาอะไร เราไม่ต้องการอำนาจวาสนานอกเหนือจากหลักธรรมหลักวินัย หากจะเป็นอำนาจวาสนาก็ให้เป็นอยู่ในหลักธรรมหลักวินัยไม่ได้ เป็นอยู่กับเรา เรากราบพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์อยู่ตลอดเวลา เราไม่ได้กราบเราพอที่จะถือเอาอำนาจมาเหยียบย่ำทำลายศาสนาและหมู่เพื่อน

บอกให้รับประเคนบาตรเถร ท่านมาอบรมอะไร ถ้าท่านจะตั้งใจฟังทำไมจะไม่ชัด ผมตั้งใจพูดแท้ ๆ นี่ พูดต่อหน้าท่านเมื่อวานนี้ มันสะดุดใจอีกเหมือนกันในการสั่งสอนหมู่เพื่อน มันไม่จริงไม่จังอะไรเลย นี่ละที่ว่ามาเร็ว ๆ ร้อน ๆ เกล่เกล่ พูดอะไรไม่รู้

เรื่อง ๆ ไปก็ต้องเป็นอย่างนี้ มาอยู่ที่นี่เพื่อการอบรมแท้ ๆ ก็ยังเห็นชัด ๆ อยู่ นี้ แล้วจะเอาความวิเศษวิโสมาจากไหน ที่ออกไปจากนี้จะวิเศษขึ้นไป ทั้ง ๆ ที่เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตานี้ว่าเรื่องนี้มันไม่วิเศษ มันเรื่องเกลโลล เรื่องหาเหตุหาผลหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ เรื่องจิตใจเลื่อนลอยแท้ ๆ ไม่สนใจไม่เอาไหน นั่นนะซีใคร ๆ ก็ดีมันถึงได้ภาวนาไม่ได้เป็นทำเป็นทางอะไรเลย เพราะจิตไม่ปัก จิตไม่จดไม่จ่อไม่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ ฟังก็สักแต่ว่าฟังไปอย่างนั้น นิสสัยเดิมไม่เอาไหนมันฝังอยู่ในหัวใจ ความจริงอะไรเข้าไม่ได้ถูกปิดออกหมด

มีแขกมีคนมาเหมือนกันนะ การติดต่อพูดกับแขกกับคนก็เหมือนกัน อย่ามาเป็นเจ้าตัวประจบประแจงให้เห็นอยู่ในวัดนี้นะเราไม่ต้องการ ทำมหาพรหมลงมาก็มาเถอะ ถ้าไม่เป็นไปกับธรรมไม่สอดคล้องกับธรรมแล้วเราเล่นด้วยไม่ได้ทั้งนั้นละ อย่ามาให้เห็นนะ ใครมาคนนั้นใหญ่ คนนี้มีอำนาจวาสนา คนนั้นมั่งมี คนนี้ฐานะสูงอย่างนี้ อย่ามาอยู่ในศาสนานี้ในหลักธรรมหลักวินัยเป็นอันขาด ประจบประแจงหาประโยชน์อะไรประจบประแจงคน หมอบลงในธรรมซีถึงจะได้ผลได้ประโยชน์ที่จะทำตัวให้ดี

มันจะเป็นพระนักธุรกิจนักธุรกิจการไปละ กับแขกกับคนกับอะไรต่ออะไร นั้น เหนือทางดำเนินเพื่อความพ้นทุกข์ แบบโลก ๆ แบบกิเลสนั้นเหนือ ยุ่งอะไรกับใคร... มาหาภาวนา ใครมาก็พูดพอประมาณเท่านั้นพอ บอกให้รู้เหตุรู้ผลแล้วพอ นี้เราต้อนรับแขกต้อนรับด้วยความจำเป็นในฐานะที่เขามาเกี่ยวข้องกับเราต่างหาก ผมไม่ได้เป็นอารมณ์กับใคร ใครจะมาเราก็ไม่ได้เป็นอารมณ์กับใคร สงเคราะห์กันไปตามเรื่องเท่านั้น

มันจะกลายเป็นพระเจ้าหน้าเจ้าตาเจ้าธุรกิจธุรกิจการไปละในวัดนี้ เห็นไหม จดหมายเขามาฉบับที่เราให้อ่านดูนั่น เรื่องเขาตำหนิเราที่ว่าเขามาเราไล่เขาหนี กำลังจะลุกแล้วเขามาอีกจะรอกเรา สมควรกราบตรงนั้นเราก็เลยหนี เขาว่าให้เรา แล้วก็ยังมีพระอะไรเห็นไหมในจดหมาย เป็นลักษณะประจบประแจงอย่างนั้น เราไม่ได้มาสนใจ ละว่าเรื่องเขามาตำหนิเราอย่างไร ๆ แต่เราจะหาเหตุหาผลเอาหลักเอาเกณฑ์นี่นะ แล้วมาจับได้เอาตรงพระนี่ซี ประจบประแจงอะไรกับเขา ขึ้นชื่อว่าความจริงแล้วยินดีรับทั้งนั้นละ ไม่ว่าคำตำหนิไม่ว่าคำชมเป็นเรื่องคำของโลกทั้งนั้น เราไม่ได้มาเสียกับเรื่องลมปากคน แต่เราสนใจในกิเลสที่ฝังหัวใจพระอยู่เดี๋ยวนี้ที่เราสอนให้แก่นี่ต่างหาก

อย่าให้มีนะวัดนี้ ใครมาก็พูดพอประมาณแล้วหยุดอย่ายุ่ง เราไม่ยุ่ง ใครจะมาหาไม่มาหาเราไม่ถือเป็นสำคัญยิ่งกว่าพระเถรเราปฏิบัติให้ดีในวัดนี้ เรามุ่งอันนี้เดี๋ยวนี้หลักใหญ่เราอยู่ตรงนี้ เราไม่ได้อยู่กับแขกกับคนว่าใครมานับถือไม่นับถือ นับถือก็อยู่ในหัวใจเขานุ่น นิทานก็อยู่ในหัวใจเขานุ่น สร้างเหตุดีชัวอยู่กับหัวใจของเขา ใครจะเป็น

คนรับผลนอกจากเขาเอง เราไม่ใช่เป็นคนรับผลถ้าเราไม่ตีความหมายในคำพูดคำจาของเขามาเป็นเหตุขึ้นภายในหัวใจ สร้างเหตุดีเหตุชั่วขึ้นมาจากภายในหัวใจนี้ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเรื่องดีเรื่องชั่วถ้าเราไม่สร้างขึ้นมาจากนอกจากเพียงลมปากเฉย ๆ มีอะไร

ลมปากเราก็มีว่าอะไรกับลมปากคนอื่น ลมปากเรายังมี เรายังพูดได้ทำไมเขาพูดไม่ได้ หูเรามีเราฟังได้ทำไมเขาฟังไม่ได้ เขาฟังได้ทำไมเราฟังไม่ได้ นอกจากจะโง่หรือฉลาดที่จะคิดเอาประโยชน์หรือความเสียหายมาเผาตัวเองและให้เป็นสิริมงคลแก่ตัวเท่านั้น มีเท่านั้นแหละ หลักความจริงแล้วมีเท่านั้น

แล้วแขกคนมาที่ไปเยี่ยมตามกฎนี้ก็เหมือนกัน อย่ามาให้เห็นพระวัดนี้ มาจากไหนบวชมาจากไหนก็ตาม บวชมาเป็นพระต้องเป็นพระ หลักธรรมหลักวินัยครูบาอาจารย์พาดำเนินยังงี้ที่เห็นว่าถูกต้องแล้วดำเนินตามนั้น อย่าเอาเรื่องของโลกมาเหยียบมาย่ำทำลายศาสนา มาเหยียบวัดเหยียบวา เรื่องของกิเลสมันวิเศษวิโสอะไร เรื่องของธรรมต่างหากวิเศษ สอนเพื่ออรรถเพื่อธรรมต่างหาก

เสกไหนก็เสกไปซิ เสกเอาเฉย ๆ ความสำคัญ ตัวไม้ตีมันเป็นไฟอยู่ในหัวใจนั่นแหละ ถ้าลงใจสว่างกระจ่างแจ้งครอบโลกธาตุนี้ ใครจะมาตำหนิสามแดนโลกธาตุก็มาซิ เพียงลมปากคนเท่านั้นวิเศษวิโสอะไร ลมพัดไปไม้ก็ยังไม่ยินเสียงมาว่าอะไรลมปากคนสนใจอะไรกับเรื่องเหล่านั้น ดูหัวใจเจ้าของชิมันเคลื่อนไหวไปมาผิดถูกประการใด นั่นละตัวสร้างเหตุอยู่ตรงนั้น ดูตรงนั้นชินักปฏิบัติ

มามากเข้า ๆ ยิ่งเหลวไหลไปเรื่อย ๆ จนดูไม่ได้ ออกจะแตกแล้วนะเดี๋ยวนี้ผมผู้แนะนำสั่งสอนหมู่เพื่อน ที่เป็นมาเหล่านี้ไม่ใช่ทางดำเนินเพื่อความพ้นทุกข์นะ มีแต่ทางสั่งสมทุกข์ อย่ามาเอาความสำคัญว่าตนมาอยู่กับที่นั่นที่นี้ว่าดีบว่าดีอย่างนั้นอย่างนี้ เจ้าของไม้ตีมันอย่างเก่านั้นแหละ ถ้าดีทำไมจะต้องพูดกันอยู่ตลอดเวลา ดูดำ ว่ากล่าวกันตลอดเวลา ถ้าดีแล้วว่ากันไปทำไม เกิดผลประโยชน์อะไร
